

Николай Лилиев

Смири, душа, размирната си
скръб...

СМИРИ, душа, размирната си скръб
и повери на есента безбрежна
въздишките на твоята песен нежна,
утехата на твоя спомен скъп!

Градът е глух за нашите мечти,
градът не ще приеме любовта ни
и нейний странен кораб ще потъне,
преди едно сърце да освети.

Чуй, спуща се по своя друм нощта;
сред мрака на заспалите простори
тя звездната си книга ще разтвори
от теменужний праг на вечността.

КРАЙ

© 1922 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7768>]